

LBRIS

We know
books

HOLLY MILLER

**Ce-ar
fi
fost
dacă...**

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Redactor-șef: Alina SÂRBU

Ilustrația copertei: © Francesco BONGIORNI

Prelucrarea copertei și caligrafia titlului: Silvia OLTEANU

Prepress: Antonela IVAN

Redactor: Irinel ANTONIU

Tehnoredactor: Antonela IVAN

Corector: Anca COMAN DOICIN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MILLER, HOLLY

Ce-ar fi fost dacă... / Holly Miller ; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. -

București : Editura Nemira, 2023

ISBN 978-606-43-1672-1

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Holly Miller

WHAT MIGHT HAVE BEEN

Copyright © Holly Miller, 2022

All rights reserved.

First published in Great Britain in 2022 by Hodder & Stoughton, an Hachette UK company

Copyright © NEMIRA 2023, pentru prezenta ediție în limba română

DAMEN TANGO este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de ArtPrint S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1672-1

1

— Ce-ai făcut???

Mă opresc în fața barului, lângă tabla pe care sunt scrise sortimentele de bere artizanală. Țin telefonul lipit de ureche.

— Am demisionat, repet eu. Chiar acum. Adică acum zece minute.

— Ți-ai dat demisia?

— Mai bine zis... am plecat valvârtej de acolo.

Sora mea respiră ca la yoga câteva secunde.

— Uau. Bine...

— Nu mai suportam, Tash. A fost picătura care a umplut paharul.

O și văd cum dă din cap și își dă toată silința să mă înțeleagă.

— O să apară ceva, îi zic eu, simulând o siguranță pe care nu o simt deloc.

— Ia să văd dacă am ghicit: universul are grijă de tine, da?

Încerc să zâmbesc, dar nu prea îmi iese.

— Așa sper.

Autobuzul până acasă la Tash o să vină abia peste o oră, așa că m-am adăpostit în pubul The Smugglers¹, unde beau o

¹ „Contrabandiștii“ (lb. engl.) (n. tr.).

Virgin Mary¹. Rămân așezată la bar după ce-mi vine băutura. The Smugglers e o adevărată instituție în Shoreley: e primul loc unde mi s-a servit alcool, am ascultat muzică live, am cunoscut băieți care nu-mi erau colegi de școală.

Încep să-mi dau seama că mă uit în gol, așa că tastez absentă pe telefon aplicația cu horoscopul. Horoscopul este cea mai nouă plăcere vinovată a mea, la fel ca prostiile de la televizor sau mâncatul fursecurilor în pat. Chestii pe care nu le-ai recunoaște niciodată în fața cuiva de care te simți atrasă. Însă îți dau o oarecare dependență. Cam ca jucatul la loterie. *Poate de data asta...*

Citesc previziunea pentru ziua de azi și simt cum inima mea se apucă să danseze step prin piept.

Astăzi vei porni pe un nou drum în viața ta profesională. Dacă ești singură, s-ar putea ca tot astăzi să-ți întâlnești sufletul-pereche.

Și atunci, ca într-o scenă filmată cu încetinitorul, exact așa se întâmplă. Chiar când ridic mâna să-i cer barmanului încă un pahar, persoana de lângă mine pleacă și în locul ei se așază altcineva.

— Te rog, amice, dă-mi și mie o halbă de Guinness.

Barmanul ezită și se uită la mine. Noul meu coleg de teighea se întoarce și ni se întâlnește privirile.

— A, pardon.

Și îmi zâmbește larg – sincer, nu cred că am primit vreodată niște scuze mai cordiale.

— Nu te-am văzut.

Mi se întâmplă o chestie extrem de ciudată: am senzația că îl cunosc. Că ne-am mai întâlnit. Dar nu-mi dau seama când și unde.

Este genul de bărbat chipeș din reclamele la pulovere – cu barbă neagră și nerasă de câteva zile, păr zbârlit și ochi umezi. Iar

¹ Varianta fără alcool a cocktailului Bloody Mary (n. tr.).

expresia cu care se uită la mine – deopotrivă amuzată și însuflețită – și parfumul dulce al aftershave-ului său mă fac să uit să respir o clipă.

— Bună. Nu. Tu primul, îi zic eu.

— Ce bei?

— O, nu, chiar nu trebuie să...

— Insist.

— Bine. În cazul ăsta, o Virgin Mary. Mulțumesc.

Spre lauda lui și ușurarea mea, nu încercă să-mi strecoare și niște vodcă în comandă și nici nu face vreo glumă proastă despre cum e musai să bei tărie dacă te duci la pub.

Când ne sosesc băuturile, se uită în jur, apoi ridică din umeri și rămâne pe scaunul de lângă mine.

— Te deranjează? E cam plin în seara asta.

Ridică paharul și îl ciocnește de al meu.

— Mă cheamă Caleb.

Nu recunosc numele.

— Lucy.

Încerc să-mi netezesc claua de păr care arată de parcă m-a bătut vântul pe plajă, dorindu-mi să-mi fi dat prin minte să mă uit în oglindă înainte să ies ca o vijelie din birou adineauri. Plus că aici nu-i aer deloc, sunt o groază de oameni și pubul are ziduri groase și tavanul prea jos și presupun că-i doar o chestiune de timp până când o să încep să mă topesc de căldură.

Mi-o imaginez pe Tash luându-se cu mâinile de cap, disperată să mă vadă cu părul vâlvoi și rochia șifonată. Întotdeauna mi-am considerat sora drept o variantă puținel mai cizelată a mea: e mai înaltă cu vreo opt centimetri, are părul cu una sau două nuanțe mai blond și tenul puțin mai luminos. Și totuși, pe Caleb nu pare să-l deranjeze halul în care arăt – probabil că nu-i pasă prea mult de părul drept sau de pielea luminoasă. Cu atât mai bine.

— Mi-aduc aminte când aici era o bombă ordinară, zice el, sorbind din halbă și poposind cu privirea pe rafturile încărcate cu sticle de gin din spatele barului. Acum nu mai au decât beri artizanale și cocktailuri după rețete proprii și pizze făcute pe jar.

— Și postări pe Instagram regizate în detaliu.

— Și gustări ridicole la bar.

Și împinge un bol spre mine.

— Ți-e poftă de niște mazăre cu wasabi?

Încep să râd și clatin din cap, încercând să nu bag în seamă fluturii din stomac.

— Sunt genul de fată care preferă chipsurile cu aromă de creveți.

Îmi zâmbește, ridică mâna, ne ciocnim pumnii în semn de simpatie reciprocă. Pe lângă mâna lui, a mea pare o piticanie.

— Deci ești localnic? îl întreb eu, curioasă să aflu dacă ne-am cunoscut cu vreo altă ocazie.

Dă din cap.

— Și tu?

Fac același gest.

— Obișnuiești să vii aici vineri seara?

— Nu chiar.

Și șovăi puțin, dar imediat îmi țâșnesc cuvintele din gură:

— De fapt... tocmai ce mi-am dat demisia.

Face ochii mari la mine.

— Uau. Înțeleg. Deci ai venit aici... ca să-ți îneci amarul?

— Nu. Vreau să spun că am făcut bine să demisionez. A fost o chestiune de principiu.

— În cazul ăsta, felicitări.

Ridică din nou halba și atunci – doar o milisecundă, nu mai mult – ne privim în ochi. Simt că mi se oprește respirația și mi se face mult prea cald.

— Bravo ție.

— Mulțumesc, reușesc eu să îngaim.

Și imediat – poate ca să-i abat atenția de la starea mea de agitație (și precis ca să încerc și eu să mă mai liniștesc puțin) – îl întreb:

— Dar tu? Tu ai un serviciu bun?

Dă din cap.

— Sunt fotograf.

— Pe bune? Din asta trăiești?

Începe să râdă.

— Știu că pare greu de crezut, dar meseria asta chiar există.

— Iartă-mă, zic eu, copleșită de rușine. Am vrut să spun... sunt mulți oameni care visează să facă asta, așa că... sunt impresionată.

Zâmbește și dă din cap în semn de mulțumire.

— Ei, acum, că ești liberă... ce visezi să faci?

Ezit. Aș putea să-i spun adevărul – *Dintotdeauna mi-am dorit să scriu un roman* –, însă aș părea genul de persoană pe care toți o ocolesc la petreceri.

— De fapt, nu prea știu.

— Cu ce te ocupai înainte?

Acum s-a întors complet cu fața la mine și mă privește cu ochi atenți și strălucitori.

— Am lucrat la o agenție de publicitate.

Ridică din sprâncene și mai soarbe puțin din halbă.

— Există așa ceva în Shoreley?

Încep să râd.

— Una singură. Ne plăcea să spunem despre noi că suntem mici, dar puternici.

— Și ai plecat de acolo pentru că...?

Șovăi puțin și, chiar în timp ce mă gândesc cum aș putea să-i explic mai bine, văd ceva și încremenesc instantaneu.

„Nu. Nu se poate.“

Clipesc repede de câteva ori, încercând să-mi dau seama dacă-i adevărat ce văd sau doar mi se pare.

Pentru că, pe porțiunea de stradă vizibilă din locul meu de la bar, a apărut ultimul om pe care m-aș fi așteptat să-l văd acolo.

Când ajunge pe la mijlocul ferestrei, se oprește ca să se uite la ecranul telefonului. Eu nu-mi iau ochii de la el și inima începe iarăși să-mi bată mai repede.

Da, precis el este.

Max. Max Gardner.

— Scuză-mă, murmur eu.

Îmi împing scaunul atât de tare că aproape îl răstorn, ca să nu mai zic de hârșăitul de pe podea. Îl abandonez pe Caleb și uit de paharul cu Virgin Mary, după care îmi fac drum cu coatele prin mulțime și reușesc să ies pe trotuar. Atât de rece mi se pare aerul de afară după zăpușeala dinăuntru, că mi se taie respirația și am senzația că mi s-a urcat inima în gât.

— Max.

Asta-i tot ce sunt în stare să spun.

Ridică ochii din telefon, iar eu mă uit bine la el – palton negru din stofă de lână, costum cu dungi fine, aceeași scânteie în ochi, aceeași linie fermă a maxilarelor, nicio urmă de îmbătrânire pe chipul lui frumos. Înalt, blond, serios. Preț de o clipă, nu face nicio mișcare. Momentul de vrajă și-a făcut efectul.

Scotocesc pe undeva prin străfundurile mele ca să-mi găsesc vocea.

— Bună.

Îmi surâde cu blândețe și se apropie de mine.

— Dumnezeu mare. Chiar tu ești. Bună.

2

Ne sărutăm în vânt, fără să ne atingem obrajii, chestie de-a dreptul caraghioasă, pentru că eu și Max obișnuiam să râdem de oamenii care se pupă așa. Apoi facem câte un pas în spate ca să ne privim mai bine. Pentru a doua oară în seara asta mă înjur singură pentru că nu arăt ca scoasă din cutie, ci epuizată și șleampătă, cum se întâmplă când ai prea multe pe cap.

Eu și Max nu ținem legătura pe rețelele de socializare și, ca orice avocat bun, el își ține private conturile de Facebook și Instagram. N-am putut să mă decid până acum dacă să-l urmăresc sau să-i trimit o cerere de prietenie, dar mă mai uit câteodată pe contul lui de pe LinkedIn. Este mereu același: avocat specializat în litigii imobiliare la firma Heyford West White sau HWW, dacă vă plac acronimele, o firmă americană de avocatură al cărei sediu din Marea Britanie se află în City¹.

Fotografia lui de profil – făcută profesionist și tipică pentru Max – este aproape identică cu bărbatul care stă acum în fața mea. Maxilare superb conturate, păr blond-cenușiu, privire diabolică. Expresia care-ți confirmă că se va ocupa de cazul tău cu toată seriozitatea, dar cu o sclipire în ochi care te asigură că va sărbători într-un mare fel după ce va câștiga.

¹ City – centrul financiar și administrativ din Londra (n. tr.).

„Omul cu care trebuia să fii, îmi șoptește inima fără să-i fi dat eu voie. Cel pe care l-ai pierdut.

— Ce... zic eu în cele din urmă, pentru că unul din noi tot trebuie să spună ceva. Ce faci aici?

— Muncesc. Mă rog, e un fel de-a spune.

Își freacă obrazul și îmi pare cuprins de sfială, chestie care nu-i stă deloc în fire.

— Am avut o întâlnire undeva lângă autostrada M2, după care mi-am zis... că poate ar fi bine să merg puțin mai departe, să mă plimb un pic pe alea amintirilor.

„Alea amintirilor. Te gândeai la mine.“

— Mă tot frământam dacă să încerc să iau legătura cu tine, dar... nu eram sigur că mai locuiești aici, sau că ai vrea să mă vezi, sau...

— Nu, nu... Bineînțeles că vreau să te văd.

Îi zâmbesc și în mine se învoldurează o sumedenie de emoții.

— Ce-ai avut de făcut pentru muncă? Măcar te-ai distrat?

Râde.

— Cătuși de puțin. O vizită pe un șantier. Se face acolo un bloc turn pentru birouri. Cică ar umbri clădirile de alături. O mare plictiseală.

Zâmbesc când îl aud spunând *cică*.

— Deci ți-ai îndeplinit visul. Ai ajuns avocat.

Surâde și el și dă din cap, iar eu observ un licăr de satisfacție în ochii lui și îmi spun că e mai mult decât îndreptățit. Mă simt ciudat de impresionată să-l văd pe avocatul Max, în cămașă albă, fără nicio cută, și cu cravată simplă, gri-închis... atât de înfloritor și elegant, așa cum și-a dorit mereu să ajungă.

Mai vorbim câteva minute, despre viața lui din Londra și despre întorsătura pe care a luat-o astăzi viața mea profesională; și abia atunci începe să ni se pară cam ridicol că stăm la povești în mijlocul trotuarului, într-o seară de vineri, obligând mulțimile de oameni să ne ocolească.

Îmi dreg glasul.

— Auzi? N-ai vrea să bem ceva sau...?

— De fapt, spune el, uitându-se la ceas și strâmbându-se ușor, trebuie să mă întorc la Londra. Am avion cu noaptea-n cap mâine-dimineață și nici măcar nu mi-am făcut bagajul. A fost o chestie... de ultim moment.

Îmi mai trec puțin palpațiile. Poate în el mai dăinuie vechea dorință de a scăpa de mine. Dar mă forțez să zâmbesc.

— Bravo ție. Te duci într-un loc drăguț?

— În Seychelles. Două săptămâni.

— Singur?

Cuvântul îmi iese din gură fără voia mea.

Clatină din cap.

— Mă duc să fac scufundări. Suntem un grup.

— Sună grozav, zic eu și mă simt mai ușurată aflând că nu-i vorba despre o escapadă romantică – deși evident că nu-i deloc treaba mea. Atunci, când te întorci, poate că...

— Absolut, zice el, privindu-mă drept în ochi și dându-mi fiori de plăcere în stomac. Avem de povestit despre toate câte s-au întâmplat înăștia zece ani de când nu ne-am mai văzut.

Ni se întâlnesc privirile, iar mie îmi este greu să mă uit în altă parte.

— E o nebunie ce s-a întâmplat acum, spun eu în cele din urmă. Câți oameni trec prin Shoreley într-o zi normală?

— Sute? Mii? zâmbește el, probabil gândind la fel ca mine – și cum să nu gândească așa? Cu toate astea... uite că ne-am întâlnit.

Facem schimb de numere de telefon, apoi mă uit după el cum se îndepărtează pe caldarâm. În cap mi s-a stârnit o adevărată vijele de gânduri. Oare să fi avut dreptate aplicația aia stupidă cu horoscopul? Oare tocmai mi-am întâlnit sufletul-pereche? M-am gândit mereu că pentru mine Max a fost pur și simplu bărbatul potrivit la momentul nepotrivit.

3

— Ai făcut ce trebuia, mă asigură Jools când îi spun că mi-am dat demisia ieri. Mult prea mult timp te-au luat de proastă.

Sunt încă în pat și vorbesc prin video cu cea mai veche prietenă a mea, persoana care îmi este alături încă din școala primară și care reușește să mă liniștească mereu în momente de cumpănă.

— Mulțumesc, zic eu, mușcându-mi buza. Deși, judecând la rece, mi se pare un gest cam pripit.

De regulă, nu sunt genul de om care să ia decizii la repezeală. Sigur, se mai întâmplă uneori să beau cafea seara târziu, să încerc un ruj prea îndrăzneț sau să aleg la întâmplare un fel de mâncare din meniul de livrări la domiciliu. Dar cam la atâta se rezumă riscurile pe care mi le asum.

Jools soarbe din ceai. Nici ea nu s-a trezit mai de mult decât mine. Părul i s-a desfăcut și îi atârnă peste obraji, iar ea și-l dă laoparte.

— Ce părere a avut Georgia când i-ai zis că demisionezi?

— Nicio părere. Cred că era prea șocată.

Acum cinci ani, când m-am angajat la Figaro, slujba asta mi s-a părut picată din cer, un noroc pe care nu eram sigură că-l merit — un rol important la singura agenție de publicitate din Shoreley la doar câteva luni după ce m-am lăsat de facultate. Inițial, am solicitat un post la care să fie nevoie să scriu; însă Georgia m-a angajat ca planificator strategic, pentru că avea o vagă idee că agenția ei

abia înființată nu va ajunge prea departe fără așa ceva. Am acceptat pe loc — atât de recunoscătoare eram că mi se oferise un loc de muncă — și mi-am promis că voi vorbi despre o slujbă de creație de îndată ce mă familiarizez cu domeniul și dovedesc de ce sunt în stare. La început eram doar șase angajați și împreună am transformat mica afacere de atunci în firma puternică de astăzi, cu patruzeci de salariați. În cea mai mare parte a timpului, mi-a fost bine acolo. M-am simțit împlinită pe mai multe planuri. Însă știam că nu sunt făcută să fiu planificator strategic; întotdeauna îmi dorișem să scriu. Aveam scrisul în sânge. Studiam produse și metode de fabricație, comunicam cu clienții sau redactam sinteze, dar mereu doar la scris mă gândeam. Obișnuiam să mângălesc tot felul de titluri, să fac sugestii echipei, ba chiar încercam uneori să-i ajut pe cei care creau reclamele propriu-zise.

Frustrarea mea a atins punctul culminant ieri după-amiază, când am aflat că Georgia recrutase un copywriter extern. De-a lungul anilor, îmi promisese mie postul acesta de vreo cinci ori, iar acum îl dăduse altcuiva.

Am dat buzna în biroul ei și i-am cerut o explicație. Iar ea mi-a spus pe un ton neconvincător că nu e cel mai bun moment și că nu-și permite să mă piardă ca planificator. Așa că pur și simplu am plecat — chestie care m-a mirat și pe mine la fel de mult ca pe toată lumea.

— Și acum? mă întrebă Jools, mușcând dintr-o felie de pâine prăjită. Te muți la Londra?

— La Londra? repet eu de parcă ar fi zis *pe lună*.

— Da. Nu ziceai că te-a contactat agenția aia barosană acum vreo două săptămâni?

Dau din cap.

— Dar ei au nevoie de un planificator.

Într-adevăr, în urmă cu vreo cincisprezece zile am primit un mesaj din partea unui recrutor pentru Agenția Supernova din Soho — cea mai tare agenție de publicitate. Stafful ei este alcătuit din cele

Tash nu l-a mai plăcut deloc pe Max din momentul în care mi-a frânt inima.

— Știi, știi. Dar s-a purtat foarte frumos aseară. Mi s-a părut... bucuros să mă vadă.

— Ce treabă avea în Shoreley?

— Era în trecere. O chestie de serviciu, răspund eu, preferând să nu-i povestesc despre mărturisirea lui cu „alea amintirilor“.

Tash îmi întinde cafeaua. În timp ce eu mă îndop cu cereale Choco Pops pe blatul ei imaculat din bucătărie, ea se pregătește pentru ședința de fitness. Poartă costumul de sport Sweaty Betty¹ și are în mână un bidon uriaș cu apă.

Locuiesc cu Tash și soțul ei, Simon, de doi ani. Mutarea mea la ei a făcut parte dintr-un plan deștept – la început mai mult al ei decât al meu –, care mi-ar fi permis să pun ceva bani deoparte și, în cele din urmă, să ajung să-mi cumpăr și eu o casă a mea. Din întâmplare, mie nu-mi place deloc să locuiesc singură și oricum îmi doream nespuse de mult compania cuiva după ce m-am despărțit de fostul, așa că propunerea surorii mele a picat la țanc.

Și nu se poate spune că Tash și Simon au făcut cine știe ce mari sacrificii ca să mă ia la ei. Locuiesc într-o fostă fermă, pe care au transformat-o într-un cămin primitiv cu două aripi și șase dormitoare. Plus că eu sunt și un fel de bonă internă. Casa se află la șaisprezece kilometri distanță de coastă, este înconjurată doar de vaste terenuri arabile și nu există niciun vecin în apropiere. Câteodată mi se pare sinistră liniștea din jur și atunci tânjesc după zgomotul făcut de valuri când se sparg la țarm sau după larma turiștilor entuziași care cutreieră pe străzile pavate cu piatră cubică din Shoreley.

— Jools crede c-ar trebui să mă mut la Londra, spun eu cu gura plină de cereale, în timp ce Tash sare pe loc. Zice că se eliberează o cameră la ea.

Văd cum se adâncește dunga dintre sprâncenele surorii mele. Se oprește din exercițiu.

— Ascultă, Luce, doar pentru că te-ai întâlnit din întâmplare cu Max nu înseamnă că trebuie să te apuci acum să...

— Nu-i vorba despre asta, zic eu.

Pentru că nici nu este, serios că nu. Adică, da – horoscopul de ieri m-a avertizat că s-ar putea să mă întâlnesc cu sufletul meu pereche și chiar ar fi ridicol să mă gândesc că ar fi fost vorba despre altcineva, și nu despre Max. Dar tot horoscopul mi-a sugerat că sunt pe punctul de a porni pe un drum nou în viața profesională, plus că *am primit* mesajul ăla de la recrutorul agenției de publicitate; poate toate semnele astea îmi indică faptul că ar trebui să plec la Londra.

— Am o idee mai bună, zice Tash.

— Ce idee? o întreb eu suspicioasă, pentru că – hai să fim serioși – discut cu o persoană care face gimnastică înainte de micul-dejun.

— De ce nu te folosești de ocazia asta ca să scrii? ăsta a fost mereu visul tău.

— Mda, cam la așa ceva mă gândeam și eu – să încerc să găsesc un post de copywriter la o agenție de publicitate.

— Nu, mă refeream...

Și Tash ezită puțin, după care îmi zâmbeste larg.

— Uite peste ce am dat ieri la alimentară.

Și se apleacă spre castronul cu fructe, de sub care scoate un pliant.

SCRIE-ȚI ROMANUL! EȘTI BINEVENIT INDIFERENT
DE NIVEL.

ATELIERE SĂPTĂMÂNNALE. 5 LIRE ȘEDINȚA.
CONDUSE DE RYAN CARWELL,
AUTOR CU MULTE ROMANE PUBLICATE.

Ridic ochii la ea.

¹ Sweaty Betty – marcă britanică de îmbrăcăminte de sport (n. tr.).